

Arrest

nr. 108 595 van 26 augustus 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de heer X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en vasthouding op een welbepaalde plaats aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 augustus 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 augustus 2013 om 11 uur 00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDER die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij dient op 15 juli 2013 een asielaanvraag in België in. Op 12 augustus 2013 wordt aan de verzoekende partij de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Dit is de bestreden beslissing.

2. Rechtspleging

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat, in zoverre het de bedoeling is van de verzoekende partij om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten, overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) tegen een maatregel van vrijheidsberoving een beroep kan ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank.

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

3. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Onderhavige vordering heeft van rechtswege schorsende werking, gelet op de samenlezing van het gestelde in de artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

- Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

- Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

3.2. Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging.

3.3. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, wat *in casu* het geval is, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de Vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

4. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk - en op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (*cf.* vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

4.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

In casu is verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn verwijdering. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

4.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

4.3.1.2. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het

moelijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

4.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

4.3.2.1. *In casu* voert verzoeker als ernstig middel onder meer de schending aan van de artikelen 3 en 13 EVRM.

4.3.2.2.1. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, stelt verzoeker dat hij op maandag 26 augustus 2013 naar Syrië zal worden gepatriëerd waar een intern conflict heerst, dat escaleert. Verzoeker verwijst ter zake naar rechtspraak van het Hof van Justitie. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft stelt verzoeker evenzeer dat de bestreden beslissing hem indirect blootstelt aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 EVRM en wijst hij erop dat hij bij aankomst in Bulgarije werd opgesloten in het deportatiecentrum Lyubimets waarvan het UNHCR in een rapport oordeelde dat het niet geschikt is en aangepast voor asielzoekers. Verzoeker wijst erop dat opsluiting na vrijlating leidt tot dakloosheid tijdens de asielprocedure en verwijst desbetreffend naar een ander UNHCR rapport. Verzoeker stelt dat tijdens haar detentie haar asielaanvraag niet werd behandeld en zij niet op de hoogte werd gesteld van de redenen van haar opsluiting en geen enkele garantie kreeg dat haar asielaanvraag zou behandeld worden naar Europeesrechtelijke standaarden. Verzoeker verwijst naar een "Rapport du Comité contre la torture" dat bevestigde dat Bulgarije zich niet bezighoudt met maatregelen om tegemoet te komen aan de rechten van asielzoekers in het bijzonder omtrent detentie, afwezigheid van tolkendiensten en het recht op juridische pro deo bijstand en de repatriëring voor redenen van nationale veiligheid. Hetzelfde rapport stelt tevens « *Le Comité constate avec préoccupation que l'Etat partie ne s'acquitte pas pleinement de l'obligation de respecter le principe de non-refoulement qui lui incombe en vertu de l'article 3 de la Convention.* ».

4.3.2.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit

van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

4.3.2.2.3. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft ingevolge de repatriëring naar Syrië, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat ingevolge de bestreden beslissing verzoeker zal worden overgedragen aan de Bulgaarse autoriteiten. Een schending van artikel 3 EVRM ingevolge repatriëring naar Syrië mist bijgevolge feitelijke grondslag en is derhalve niet ernstig.

De Raad stelt vast dat de verzoeker het risico op een onmenselijke behandeling pas voor het eerst aanvoert in zijn verzoekschrift. Immers blijkt uit het administratief dossier dat de verzoeker ten overstaan van de diensten van de verweerder geen melding maakte van dergelijk risico bij een eventuele overdracht aan Bulgarije. Meer nog, toen de verzoeker op 16 juli 2013 uitdrukkelijk werd gevraagd *"Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van het Dublinreglement) zouden rechtvaardigen?"*, gaf de verzoeker slechts het volgende antwoord: *"Ik kan niet terugkeren naar Bulgarije omdat Bulgarije een corrupt land is dat bevriend is met Assad. Ik werd aan de grens van Turkije met Bulgarije opgepakt en opgesloten gedurende 1 dag in afwachting van mijn repatriëring naar de gevangenis. In de cel hebben de politieagent de Syrische president geprijsd en mij gedwongen te buigen voor de foto van de president en te kussen. Zowel het regime van Bulgarije als de bevolking staan pal achter het regime van Assad. Ik heb ook vastgezeten voor een periode van 45*

dagen.” Op de vraag "Is er een specifieke reden waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen?", antwoordde hij: "In Bulgarije hebben we vernomen dat België een democratisch land is dat de mensenrechten respecteert (Dublingehoor d.d. 16 juli 2013, vragen 38 en 40).

Zelfs wanneer aan de verzoeker expliciet werd gevraagd naar mogelijke redenen waarom hij zich zou verzetten tegen de overdracht naar Bulgarije met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, maakte hij aldus geen melding van enige vrees voor een behandeling of opvang in strijd met artikel 3 van het EVRM noch van enige vrees dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielaanvraag of inzake de opvang niet zouden respecteren. De Raad wijst erop dat de feiten die verzoeker tijdens het gehoor aanhaalde met name " *In de cel hebben de politieagent de Syrische president geprijsd en mij gedwongen te buigen voor de foto van de president en te kussen.*", blijkens verzoekers eigen verklaringen zich hebben afgespeeld alvorens verzoeker een asielaanvraag indiende. De verzoeker erkende in zijn gehoor dat hij in Bulgarije werd opgepakt, 45 dagen werd vastgehouden in Stevni Grad en vervolgens verplicht werd asiel aan te vragen om te worden vrijgelaten. Verzoeker verklaarde dat hij zich vervolgens heeft gemeld bij een opvangcentrum in Banya, daar één dag heeft verbleven en dat hij vervolgens 2 maanden in Sofia is verbleven (hotel en appartement gehuurd). Hierbij dient te worden opgemerkt dat verzoeker blijkens zijn verklaringen tijdens de behandeling van zijn asielaanvraag geenszins in detentie werd gehouden en dat hij er zelf voor koos om de behandeling van zijn asielaanvraag niet af te wachten en verder te reizen.

4.3.2.2.4. Artikel 3 van het EVRM vereist dat de verzoeker er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en dat diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt ertoe gehouden is zijn beweringen te staven met een begin van bewijs (RvS 24 januari 2007, nr.167.854). Waar verzoeker thans verwijst naar een rapport van UNHCR waaruit blijkt dat het detentiecentrum Lyubimets waar verzoeker bij aankomst in opgesloten zat niet geschikt en aangepast is voor asielzoekers blijkt uit verzoekers eigen verklaringen dat verzoeker geenszins in voormeld detentiecenter was opgesloten. Hij verbleef volgens zijn verklaringen wel in de gevangenis Stevni Grad en in opvangcentrum Banya. Ook blijkt uit verzoekers eigen verklaringen dat hij werd vrijgelaten bij het indienen van zijn asielaanvraag. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Bulgarije in een dergelijk centrum zal worden opgesloten tijdens de behandeling van zijn asielaanvraag.

Waar verzoeker onder verwijzing naar een rapport van UNHCR het heeft over "opsluiting leidt na vrijlating tot dakloosheid tijdens de asielprocedure", stelt de Raad vast dat uit het Dublingehoor van 16 juli 2013 blijkt dat verzoeker zelf verklaarde na het indienen van zijn asielaanvraag in een opvangcentrum te hebben verbleven en nadien ongeveer 2 maanden in hotel te zijn verbleven en een appartement te hebben gehuurd.. Verzoeker heeft op generlei wijze kennis gegeven van het feit dat hij in Bulgarije tijdens de behandeling van zijn asielaanvraag dakloos zou zijn geweest. Verzoeker verschaft geen concrete aanwijzingen desbetreffend. Bovendien blijkt uit het aangevoerde rapport op het eerste gezicht dat het feit dat asielzoekers dakloos kunnen zijn te wijten is aan hun eigen handelen. Zo wordt immers gesteld dat " *This is a direct result of their detention at SCTAF wherefrom they were released because they declared an opportunity for accommodation at an external address. In many cases the address declared is fictitious, leading directly to the individual's homelessness.*". Met de loutere verwijzing naar een rapport dienaangaande wordt op het eerste gezicht de mogelijke schending van artikel 3 EVRM niet afdoende met concrete op de specifieke situatie van de verzoeker betrokken elementen onderbouwd.

Waar verzoeker thans aangeeft dat tijdens zijn detentie zijn asielaanvraag niet werd behandeld dient te worden vastgesteld dat dit evenmin in overeenstemming is met zijn verklaringen. Verzoeker stelde tijdens het gehoor van 16 juli 2013 immers zelf dat hij bij het indienen van zijn asielaanvraag werd vrijgelaten. De algemene bewering dat hij niet op de hoogte werd gesteld van zijn opsluiting en dat hij geen enkele garantie kreeg dat zijn asielaanvraag zou behandeld worden naar de Europeesrechtelijke normen, volstaan niet als bewijs dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

De loutere verwijzing naar een zeer algemeen artikel van UNHCR waarin bevestigd wordt dat Bulgarije zich niet bezighoudt met maatregelen om tegemoet te komen aan de rechten van de asielzoekers in het bijzonder omtrent detentie, de afwezigheid van tolkdiensten en het recht op juridische pro deo bijstand en repatriëring voor redenen van nationale veiligheid, is evenmin afdoende om aan te tonen dat hij een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Blijkens zijn verklaringen verbleef verzoeker nog 2 maanden na het indienen van zijn asielaanvraag in Bulgarije. Verzoeker maakte geen melding dat hij gedurende de behandeling van zijn asielaanvraag verstoken is geweest van de aangehaalde rechten noch dat hij desbetreffend enige navraag zou hebben gedaan. Een dergelijke algemeen betoog, wordt niet afdoende met concrete op de specifieke situatie van de verzoeker betrokken elementen onderbouwd.

Verzoeker heeft blijkens het voormeld interview geen verklaringen afgelegd over een vrees voor repatriëring door de Bulgaarse autoriteiten naar Syrië zonder behandeling van zijn asielaanvraag. Integendeel blijkt uit zijn relaas dat hij zou gedwongen geweest zijn een asielaanvraag in te dienen. Uit zijn eigen verklaringen aan de Belgische autoriteiten blijkt dat verzoeker na het indienen van de asielaanvraag nog ongeveer 2 maanden in Bulgarije heeft verbleven en vervolgens zonder de uitkomst van zijn asielaanvraag af te wachten is vertrokken. Verzoeker brengt geen enkel begin van bewijs aan waaruit zou blijken dat er tijdens de asielpcedure pogingen zijn geweest van de Bulgaarse autoriteiten om hem te repatriëren. Verder leest de Raad in het bij het verzoekschrift gevoegd rapport van de UNHCR dat het rapport op het eerste gezicht gewag maakt van het feit dat Bulgarije niet *volledig voldoet* aan de verplichting die haar toekomt overeenkomstig artikel 3 EVRM inzake non-refoulement, maar concretiseert dit niet verder. Het rapport is dermate algemeen dat de Raad prima facie niet kan afleiden op welke wijze Bulgarije niet volledig zou voldoen aan de verplichting die haar toekomt overeenkomstig artikel 3 EVRM en dit in het geval van verzoekers specifieke situatie.

In de huidige stand van het geding kan dan ook worden gesteld dat *in casu* geen dergelijk begin van bewijs voorhanden is, noch enige aannemelijke verklaring voor het ontbreken van enig begin van bewijs. De loutere verwijzing naar een aantal zeer algemene rapporten en de algemene bewering dat de bestreden beslissing hem blootstelt aan onmenselijke of vernederende handelingen of bestraffingen wordt niet afdoende met concrete op de specifieke situatie van de verzoeker betrokken elementen onderbouwd.

Dergelijk algemeen betoog lijkt derhalve niet te volstaan, zeker niet nu op het eerste gezicht blijkt dat de verzoeker nooit eerder melding maakte van enig risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. De verzoeker laat na concrete en op zijn specifieke situatie betrokken elementen aan te brengen die het standpunt van de verweerder zoals weergegeven in de bestreden beslissing voor wat betreft de beoordeling van zijn dossier, kunnen ontkrachten.

De Raad stelt verder vast dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder de situatie in Bulgarije in aanmerking heeft genomen en dienaangaande het volgende heeft gesteld:

“We merken op dat Bulgarije de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvragen van de betrokkene zal door de Bulgaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten, waaronder dus ook België. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Bulgarije onderwerpt asielaanvragen, net als België, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Bulgarije kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedureglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.”

Verzoeker weerlegt dit standpunt niet en brengt geen gegeven aan waaruit ook maar enige indicatie zou kunnen worden afgeleid dat Bulgarije personen, met miskennis van artikel 3 van het EVRM, repatriëert

naar hun land van herkomst. Verzoeker dient zijn rechten in Bulgarije uit te putten. De Bulgaarse autoriteiten zijn, zoals verweerder terecht stelt in de bestreden beslissing, hoe dan ook gehouden hun internationaalrechtelijke verplichtingen na te komen. Indien verzoeker meent dat dit niet het geval is, kan hij zich steeds tot de hogere autoriteiten wenden om alsnog zijn rechten te bekomen. Hij kan zich tevens wenden tot het Europees Hof voor de Rechten van de Mens indien hij meent het slachtoffer te worden van een dreigende repatriëring naar zijn land van herkomst en een '*interim measure*' vragen. Overigens is door geen van de stukken aangetoond dat verzoeker het voorwerp zal worden van een gedwongen repatriëring naar Syrië door Bulgarije, met miskening van artikel 3 van het EVRM. Waar verweerder op grond van het intracommunautaire vertrouwensbeginsel terecht lijkt te kunnen zijn uitgegaan van het vermoeden dat een beslissing die tot gevolg heeft dat een vreemdeling naar Bulgarije kan worden teruggeleid, geen aanleiding geeft tot inbreuken op fundamentele rechten, komt het verzoeker toe om met concrete, pertinente en actuele gegevens aan te tonen dat, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, hij zou worden blootgesteld aan een behandeling die gelijkstaat aan een schending van artikel 3 van het EVRM.

Er is *prima facie* geen reden om te besluiten dat de Bulgaarse autoriteiten verzoeker geen toegang zouden verlenen tot de asielprocedure. Evenmin kan op het eerste gezicht worden vastgesteld dat de asielprocedure in Bulgarije dusdanige gebreken vertoont dat het risico zou bestaan dat verzoeker met miskening van het non-refoulementbeginsel en/of zonder dat zijn asielaanvraag werd behandeld naar zijn land van herkomst zou worden gerepatriëerd.

Nu Bulgarije heeft ingestemd met de terugname van verzoeker zal zij echter in toepassing van de Dublin-II-Verordening voor passende regeling bij aankomst moeten voorzien. Met haar betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij een terugname door Bulgarije bloot zal komen te staan aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

In casu brengt de verzoeker op het eerste gezicht geen concrete elementen aan die doen blijken dat hij ingeval van overdracht naar Bulgarije een gegronde vrees dient te koesteren voor foltering of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Met zijn betoog maakt de verzoeker *prima facie* geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

De verzoeker heeft bijgevolg geen verdedigbare grief in de zin van artikel 13 van het EVRM.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

4.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

4.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoekers uiteenzetting betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel herneemt in wezen zijn grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM. De Raad merkt evenwel op dat reeds werd vastgesteld dat verzoeker *prima facie* geen schending van artikel 3 van het EVRM aantoonde, zodat hij niet naar de schending van deze verdragsbepaling kan verwijzen ter onderbouwing van zijn standpunt dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee zal brengen.

Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr R. JACOBS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. JACOBS

C. DIGNEF